Scholia on Sophocles: On Oedipus Tyrannus by Scholia on Sophocles

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1 φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τοῦ κοινῇ συμφέροντος τὸ τοῦ Οἰδίποδος ἦθος καὶ εὔνοιαν ἔχων ἀπὸ τοῦ πλήθους δι' ὧν αὐτοὺς εὐηργέτησεν· εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ τέκνα ὡσπερεὶ πατήρ· νέοι ὄντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Κάδμου· οἰκτρὸν δὲ τὸ νέα.

2 θοάζετε κατὰ διάλυσιν ἀντὶ τοῦ θάσσετε· ἢ θοῶς προκάθησθε.

3 ἱκτηρίοις ἀντὶ τοῦ ταῖς ἱκετηρίαις· τὸ δὲ ἐξεστεμμένοι ἀντὶ κεκοσμημένοι· εἰώθασι γὰρ τῷ στέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν· στέμμα δέ ἐστι τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

4 πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες ἐπὶ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσιν καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν οἱ δὲ ἐπταικότες ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσιν.

6 ἃ 'γὼ δικαιῶν οὐ δι' ἀγγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἠξίωσα ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμην προκηδόμενος ὑμῶν.

8 ὁ πᾶσι κλεινός ἢ πᾶσι τοῖς ἐπιτεύγμασιν ἢ ὑπακούεται ἀνθρώποις· πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήλωσεν, ἅμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν περὶ τοῦ Οἰδίποδος· οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάγει ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθήσων· καλῶς δὲ οὐ δι' ἀγγέλων ἀπήγγελται ἵνα διαλεγομένου αὐτοῦ ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9 ἀλλ' ὦ γεραιέ εὐτάκτως ἑκάστῳ τὸ δέον ἀπένειμεν, διὰ μὲν τῶν παίδων τὸν οἶκτον τῆς ἱκετείας διὰ δὲ τοῦ πρεσβύτου ἡ πρὸς τὸν βασιλέα ἀπόκρισις· εἰς γὰρ τοῦτο ἁπρεπὲς τὸ τῶν νέων πρόσωπον· δεδήλωται οὖν ἡμῖν τὸ χρήσιμον τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

10 τίνι τρόπῳ ἀντὶ ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ἱκετεύετε; εἶτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας· ἢ γὰρ διὰ δέος κολάσεως ἢ παθόντες ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε ὅπερ ἐδήλωσε

διὰ τοῦ στέρξαντες οἷον ἤδη πεπονθότες.

12 δυσάλγητος σκληρός, δυσμετάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνηλεής, ἴσον τῷ ἀνάλγητος καὶ σκληρός.

13 ἱερεὺς πρεσβύτης Διός.

14 ἀλλ᾽ ὦ κρατύνων ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγνώκαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος καὶ ὅτι παιᾶνές εἰσιν ἐν τῇ πόλει, νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας ὅτι καὶ βασιλεὺς καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων· προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον.

15 τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει καὶ δυσωπητικόν πως τυγχάνει· ὡς γὰρ ἐπὶ θεοῦ βωμοὺς πάρεισιν ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἱδρυμένους.

17 πτέσθαι ἀντὶ τοῦ βαδίσαι, ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοττῶν· τὸ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο· καὶ τὸ ἱερεῖς ὁμοίως.

19 λεκτοί τὸ λεκτοὶ τάχα μὲν εἰς σύστασιν τῶν παίδων τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκπομπὴν ὡς ἐπιλεχθεῖσαν καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ τοῦ κοινοῦ.

20 πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἵδρυται τῇ Ἀθηνᾷ τὸ μὲν Ὀγκαίας τὸ δὲ Ἰσμηνίας· οἱ δὲ οὕτω, τὸ μὲν Ἀλαλκομενείας τὸ δὲ Καδμείας· τινὲς δὲ τὸν τῆς Ἀλαλκομενείας οὐκ ἐν Θήβαις εἶναι ἀλλ᾽ ἐν κώμῃ.

21 ἐπ᾽ Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ καὶ γάρ ἐστι παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερὸν διό φησι μαντείᾳ σποδῷ, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ βωμῷ ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς ὥς φησι Φιλόχορος.

23 σαλεύει ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.

25 φθίνουσα μὲν κάλυξιν οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφηνότας καρποὺς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ.

σὺν τοῖς βλαστήμασιν.

27 ὁ πυρφόρος θεός ὁ λοιμὸς ὁ πυρετοφόρος· τὸν γὰρ πυρετὸν πῦρ καλοῦσι καὶ τὸ ἐναντίον ὡς Ὅμηρος
καί τε φέρει πολλὸν πυρετόν.

28 σκήψας ἐπιβαλών, ἐπιφέρων.

29 δῶμα Καδμεῖον περιφραστικῶς ἡ πόλις· ἢ ἀντὶ τὰ δώματα πάντα τῆς πόλεως.

33 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον οὐ μόνον οὖν ὡς βασιλέως δέονται ἀλλὰ καὶ σοφοῦ· κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Οἰδίποδος.

συμφοραῖς βίου ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις.

34 ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις στοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας· ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος φανῇ καινοῖς μύσεσιν ἔνοχος.

35 ὅς τε μολὼν ἄστυ Καδμεῖον, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης ἄφιξις αὐτοῦ δηλωθῇ· σκληρᾶς δὲ ἀοιδοῦ ὅτι τὸ ἀοιδοῦ εὔφημόν ἐστιν προσέθηκε σκληρᾶς ὅ ἐστι δυσκόλου διὰ τὸ αἴνιγμα ἢ φονικῆς.

38 οὐδ᾽ ἐκδιδαχθείς οἷον οὐ προακούσας παρ᾽ ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων ὅπερ συνελάμβανέν πώς σοι πρὸς τὴν λύσιν· ὡς πρὸς θεοφιλῆ οὖν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντῶσιν· περιττεύει δὲ ἡ ἐξ ἢ ἡ ὑπό.

προσθήκῃ συμβουλῇ, ἐπικουρίᾳ.

40 κράτιστον πᾶσιν ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβανόμενος ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχῃ, συνέσει, θεοφιλίᾳ.

41 πρόστροποι προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι· ἴσως δὲ τοῦτο εἰπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἄρχοντος.

προσπεπτωκότες.

44 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισιν ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συντυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρῶ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας, οὐ σφάλλεται ἀλλὰ τὸ ἀποβησόμενον στοχάζεται καλῶς.

45 ζώσας ἀντὶ ἐνεργεστέρας.

46 ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστε διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ καὶ ὅτι ἱκανός ἐστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν ἐπάγει ὅτι καὶ χρήσιμον σῷσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνῶδες τὸ ἀμελῆσαι· ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι μὴ τὴν προϋπάρχουσαν δόξαν ἐπὶ τῇ εὐποιίᾳ ἀπολέσῃς· πάνυ δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν ὅτι οὐκέτι τιμήσει σε ἡ πόλις ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον κατέθηκεν· εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐημεριῶν μνημονεύειν καθὼς οἱ ἄρχοντες ἀποβῶσιν· ἔασον οὖν, φησίν, ἀκέραιον τὴν προγεγενημένην σοι δόξαν ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος τῆς Σφιγγὸς ἀπαλλαγέντες ἐν εὐδίᾳ γεγόναμεν.

48 προθυμίας λείπει τὸ ἕνεκεν.

51 ἀλλ' ἀσφαλείᾳ γνώμῃ ἀσφαλεῖ καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλίᾳ τὸ ἐμπεσὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνόρθωσον.

53 ἴσος ὅμοιος.

54 ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, φησίν, εἰς σὲ φθάνει· τίνος γὰρ ἄρξεις ἢ ποίαν ἕξεις πολιτείαν ἀπολωλότων τῶν οἰκούντων;

56 ὡς οὐδέν ἐστιν καὶ Ἀλκαῖός φησιν
ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήιοι
καὶ Δημοσθένης, ἄνδρες γὰρ πόλις καὶ οὐ τείχη· ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν ὅθεν καὶ τὸ τροπικῶς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν εἰωθότων χρῆσθαι ἐπὶ τῶν πόλεων οἴακας νῦν ἀντὶ τοὺς ἄρχοντας λέγοντας καὶ ὀρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντας.

58 ὦ παῖδες οἰκτροί οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσοῦτον τὸ ὦ παῖδες ὅσον ἁρμόζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονουμένῳ ἤθει οἷον καὶ τὸ ὦ τέκνα ἐν ἀρχῇ· πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγεται ὡς οἰκτροτέρους καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένους, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος ὡς ἐπικρατέστερον.

65 ἀντὶ οὐκ ἀμέριμνόν με ὄντα παρακαλεῖτε φροντίζειν ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότα.

67 πολλὰς δ᾽ ὁδοὺς ἐλθόντα πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἦλθον ἕως οὗ ἀρίστην εὗρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγήν· ἀρσενικῷ δὲ ἐχρήσατο πλάνοις ἀντὶ θηλυκοῦ.

ἀντὶ τοῦ πλάναις θηλυκῶς.

70 Κρέοντ᾽, ἐμαυτοῦ οὐ τὸν τυχόντα ἔπεμψα ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον· γαμβρὸν δὲ ἁπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεστήν.

78 οἵδε τ᾽ ἀρτίως Κρέοντα προσστείχοντα οἱ ἠίθεοι πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ φασιν ὅτι πάρεστι Κρέων ὡς ὀξυωπέστεροι, δι᾽ αἰδῶ δὲ τοὺς λόγους παρῃτήσαντο· ὁ δὲ ἱερεὺς ἅμα μὲν ὡς πρεσβύτης οὐχ ὁρᾷ ἅμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

80 ὦ ᾽ναξ Ἄπολλον εἰκότως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἡ ἀναβόησις· ἐν τῷ γὰρ ἀπὸ θεοῦ ῥηθησομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς· εἴθε οὖν παραγένοιτο Κρέων ἐπί τινι σωτηρίῳ τύχῃ λαμπρὸς ὥσπερ ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καταστάσεως φαιδρός ἐστι· λελῃθότως δὲ δείκνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τοῦ ὑποκριτοῦ ὁποῖον εἰσῆλθε.

εἰ γὰρ ἀντὶ εἴθε.

82 οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς οἱ γὰρ ἐπί τινι αἰσίῳ παραγενόμενοι ἐκ Δελφῶν ἐστεμμένοι ἐπανῄεσαν ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ φησί.

84 ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν οὐκ ἔστι, φησί, μακρὰν ἀλλ᾽ ἐγγὺς καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι.

85 ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα ἴδιον τῶν ἐν χρείᾳ καθεστώτων φιλοφρονεῖσθαι μείζοσιν ὀνόμασι τοὺς ταπεινοτέρους.

87 ὁ μὲν Οἰδίπους τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπυνθάνετο ὁ δὲ οὐκ εὐθὺς αὐτὸ τὸ ῥητὸν ψιλὸν εἶπεν· ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμων ἄρξασθαι θέλει· ὁ δὲ νοῦς, λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι κατ᾽ ὀρθὸν ἐξελθόντα τουτέστιν εἰ τὰ ἄγνωστα γνωσθείη, τὸ τίς ἐστιν ὁ

φονεὺς Λαΐου· οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἔνι ἐν τῷ χρησμῷ ἀλλ᾽ ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ᾽ αὐτοῦ ῥηθέν.

καὶ τὰ δύσφορ᾽ εἰ τύχοι καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ᾽ ὀρθὸν προϊόντα πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

89 ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν ἀξιοῖ αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ ἀκοῦσαι· μέχρι γὰρ νῦν οὔτε θαρσήσας οὔτε ἔμφοβός εἰμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

93 ἐς πάντας αὖδα ἀξίως τοῦ βασιλικοῦ ἤθους δημοσίᾳ φράζειν κελεύει ἅμα μὲν ἐπεὶ μηδὲν ὑποπτεύων περὶ ἑαυτοῦ οἴεται καὶ θεοφιλὴς εἶναι ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν μέσῳ ῥηθέντων ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως· αὔξει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἦθος τοῦ Οἰδίποδος ὅπως αὔξοιτο τὰ τῆς τραγῳδίας ὕστερον αἰτίου αὐτοῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι ἢ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς.

95 λέγοιμ᾽ ἂν οἶ᾽ ἤκουσα ὅτι πολλάκις ἐκπίπτουσι λοξοὶ χρησμοὶ ἐμφανῶς εἶπεν ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ παραπέμψασθαι τοὺς χρησμούς.

101 χειμάζον Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ αἵματος χειμάζοντος τὴν πόλιν, λέγει δὲ τοῦ Λαΐου.

106 ἐπιστέλλει ἐντέλλεται, ὑποτίθεται.

107 τοὺς φονέας καὶ αὐτόχειρας τούτου τιμωρεῖσθαι.

109 δυστέκμαρτον δυσκατέργαστον, δυσζήτητον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

110 ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένους ἐξευρεῖν· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἔφασκε, λέγει δὲ τὸ πρᾶγμα.

111 ἐκφεύγει λανθάνει.

112 πότερα δ᾽ ἐν οἴκοις ὡς συνετὸς ὁ Οἰδίπους ζητεῖ τὰ καθ᾽ ἕκαστα εἶτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι μεταπεμψάμενος τοὺς πολίτας ἵνα καὶ

ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γενήσεται.

114 θεωρός ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.

116 οὐδ᾽ ἄγγελός τις οἷον οὐδὲ ἀκόλουθος παρ᾽ οὗ τις ἂν μάθοι καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

118 θνήσκουσι γὰρ πλὴν εἷς τις οἷον πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνῃρέθησαν δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσπότου πλὴν ἑνὸς ὃς διὰ δειλίαν ἐκφυγὼν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν πλὴν ὅτι ὑπὸ λῃστῶν ἀνῃρέθη· ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν· ἅμα μὲν γὰρ ἐξαίρουσι τὰ πεπραγμένα ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες τὰ βραχέα μείζω δοξάζουσι· καλῶς δὲ ᾠκονόμηται ἵνα τέως μὴ ἐλέγχοιτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

122 οὐ μιᾷ ῥώμῃ ἀντὶ οὐχ ἕνα μόνον ἀλλὰ καὶ πολλούς.

124 εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἀντὶ εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει· τείνει δὲ τοῦτο εἰς Κρέοντα ὡς αὐτοῦ συνθεμένου τῷ τοῦ Λαΐου φονεῖ διὰ τὴν βασιλείαν· ἐνθένδε οὖν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

126 καὶ τότε, φησί, ταῦτα ὑπενοεῖτο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

130 ἡ ποικιλῳδός ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφὶγξ μεθέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ βασιλέως — τοῦτο γὰρ ἀφανές —, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν· ἢ οὕτως, ἡ Σφὶγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν τουτέστι τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα ζητεῖν τὰ παρακείμενα ἡμῖν.

132 ἀλλ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις οἷον ἀναδραμοῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος καὶ εἰς φῶς ἄξω· ἴσως δὲ λεληθότως καὶ τὸ ἕτερον ἔγκειται ἐν τῷ ἐγὼ φανῶ ὅπερ οὔ φησι μὲν ὁ Οἰδίπους μανθάνει δὲ ὁ ἀκροατής, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

134 τήνδ᾽ ἔθεσθ᾽ ἐπιστροφὴν γράφε τήνδε θεσπίζει γραφήν.

136 τιμωροῦντα προσχωροῦντα.

προσβοηθοῦντα.

137 ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμοῦ· ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει· πεπλαγίασται δὲ πάλιν ὁ λόγος καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίττεται τῷ θεάτρῳ ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται.

141 καὶ τοῦτο κινητικὸν τοῦ θεάτρου· τὰ γὰρ ἐναντία προβήσεται.

143 ἵστασθε ἀνίστασθε.

ἱκτῆρας τοὺς ἱκετευτικούς.

144 πιθανὴ ἡ εἴσοδος τοῦ χοροῦ· σκέπτεσθαι γάρ φησι δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πρακτέων.

147 ὦ παῖδες, ἱστώμεθα ἔξεισιν ὁ ἱερεὺς πράξας δι᾽ ὅπερ ἦλθεν, ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώραν εἶναι ἑτέρῳ ὑποκριτῇ.

ἀνιστώμεθα.

148 ἐξαγγέλλεται ἐξαγγέλλει, ἡ δὲ χρῆσις Ἀττική.

151 ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βασιλέως πάρεισι πρεσβῦταί τινες ἐξ ὧν ὁ χορὸς συμπληροῦται· Διὸς δὲ ἡδυεπῆ φάτιν τὴν μαντείαν φησίν· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς καὶ παρ᾽ ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν· καὶ Ὅμηρος
Διὸς ἄγγελος ὅσσα δεδήει·
λείπει δὲ ἡ ἀπὸ ἵν᾽ ᾖ ἀπὸ τῆς Πυθῶνος.

τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου ἥτίς ποτέ ἐστιν· ὅτι μὲν γὰρ πάρεστι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος ἀκηκόασιν τὸ δὲ ῥητὸν αὐτὸ ζητοῦσιν.

λείπει ἡ ἀπό.

153 ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα ἐκπέπληγμαι, φοβερὰν δὲ τὴν περίφοβον· καὶ Ἀλκαῖος
ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσσι φύει φοβερὸς
ἀντὶ τοῦ περίφοβος.

δείματι πάλλων ἀντὶ τοῦ παλλόμενος φόβῳ, ἀγωνιῶν.

πάλλων γράφε πολλῷ.

154 ἰήιε Δάλιε Παιὰν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτο.

155 ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος τοῦτο τοῖς πρὸ αὐτοῦ συναπτέον, ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χρησμοῖς. σεβόμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα.

ἢ νέον ἢ νεωστί.

156 ἢ περιτελλομέναις ὥραις εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον προϊούσης τῆς ὥρας· ὁ δὲ νοῦς, τί μοι ἢ νῦν ἢ μετὰ χρόνον ἀνύσεις;

157 ἐξανύσεις ἐκπράξεις.

158 Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα καλῶς παρ᾽ ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὶ γενόμενοι οἱ ἄνθρωποι οὕτω φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον ἢ παρ᾽ ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος καὶ χρησμοὺς αἰτοῦσιν ἀπὸ θεῶν.

159 πρῶτα σὲ γράφε πρώταν γε.

θύγατερ Διὸς μεταβαίνει λοιπὸν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαί τινας τῶν θεῶν.

160 γαιάοχόν τ᾽ ἀδελφεάν ἐπειδὴ ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἑκάτῃ, ἡ δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἵλεῖται· γαιάοχον δὲ ἀντὶ τὴν πολιοῦχον ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν.

161 Εὔκλεια Ἄρτεμις οὕτω παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται.

162 καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι ὧν αἴτιος εἶναι δοκεῖ τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

164 εἴ ποτε καὶ προτέρας τὸ ἠνύσατε ἀντὶ τοῦ ἐφθείρατε· καὶ Ὅμηρος
ἦ θήν σ᾽ ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας·
ἐκτοπίαν δὲ ἀντὶ τοῦ ξένην καὶ ἀλλόκοτον· ἢ ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι ὅ ἐστιν ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.

ἄτας τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός.

166 ἠνύσατ᾽ ἐφθείρατε. ἐκτοπίαν ξένην. φλόγα πήματος περιφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διάπυρον.

169 πρόπας στόλος ἡ πᾶσα δύναμις.

170 οὐδ᾽ ἔνι φροντίδος ἔγχος ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια παρὰ τὸ ἔχεσθαι οἷον οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος, τοῦτο δὲ οἷον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον.

172 ἔκγονα κλυτᾶς χθονός ἢ τὰ δένδρα ἢ τοὺς παῖδάς φησιν.

173 αἵ τε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσιν τουτέστιν οὐ περιγίνονται τῶν πόνων· τὸ δὲ ἀνέχουσιν ἤτοι ἐλευθεροῦνται καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νευόντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι· ἰηίων δὲ ἤτοι τῶν μετ᾽ εὐχῆς γινομένων ἢ τῶν λοιμικῶν· ἰήιος γὰρ ὁ Ἀπόλλων εἰς ὃν ἡ ἁγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται· ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς· οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν.

175 ἄλλον δ᾽ ἂν ἄλλῳ ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ ἴδοις ἀποθνήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πτήσει ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ πέτεται· τὸ δὲ κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ἢ οἷον ὀξυτέρους πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς Ἅιδου ἢ οὕτω, κρεῖσσον πυρὸς ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος καὶ καίειν· καὶ γὰρ ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τοῦ πάθους.

178 ἑσπέρου θεοῦ τοῦ Ἅιδου φησί.

180 νηλέα δ᾽ ἁ γενέθλα νηλέα τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους, τὸ αὐτὸ δέ ἐστι τῷ ἀνοίκτως· οὐκ ἠλέουν δὲ ἀλλήλους ἴσως ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῦ κακοῦ ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων.

183 ἐκ τούτου δῆλον ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησκον.

184 ἀκτὰν παραβώμιον ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου οἱ βωμοὶ τῶν ναῶν εἰσιν.

186 ἰκτῆρες ἱκέτιδες.

187 παιὼν δὲ λάμπει ἀντὶ ἀκμάζει, λαμπρῶς τῇ φωνῇ λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν· ὅμαυλος δὲ ἀντὶ ὁμόθρους, ὁμόφωνος· τοῦτο δὲ

ὅμοιόν ἐστι τῷ
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

188 ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ πρὸς τὴν φήμην πάλιν φησὶ τῆς μαντείας· ἐλπίζουσι γὰρ ἐπί τινι ἀγαθῷ τὸ μάντευμα ἀποβῆναι· χρυσέα δὲ ὅ ἐστι τιμία· φασὶ γὰρ οὕτω τιμᾶσθαι Χρυσῆν.

190 Ἄρεά τε τὸν μαλερόν ἀντὶ τὸν καταμαραίνοντα — τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ —, τὸν δίκην ἀναιροῦντα πολέμου· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πέμψον.

ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων οὐ χρώμενος ὅπλοις φλέγει ἡμᾶς· περιβόητος δὲ περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ ἢ μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών· ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν.

193 πάτρας ἔπουρον ἤτοι ἐπ᾽ οὖρον ὅ ἐστιν εἰς ἄνεμον· Ὅμηρος
εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα·
ἢ ἄπουρον ἀπὸ τῶν ὅρων τῆς πόλεως· νωτίσαι δὲ ἀπελάσαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς· ἢ οὕτω, πέμψον ἀλκὴν ὥστε παλινόρμητον αὐτὸν γενέσθαι τὰ νῶτα δόντα τῇ πόλει.

194 θάλαμον Ἀμφιτρίτας ἢ κατὰ τοῦ βυθοῦ — τοῦτο γάρ ἐστι θάλαμος Ἀμφιτρίτης — ἤγουν ἔνθα αἱ συμπληγάδες πέτραι εἰσίν.

196 εἴτ᾽ ἐς τὸν ἀπόξενον ἴσως τὸν Σαλμυδησσόν φησι περὶ ὃν ἱστορεῖται πολλὰ ναυάγια γίνεσθαι ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἁπάσης γῆς ἐξεληλάθαι ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάττῃ εἶναι.

δυσχείμερον.

198 τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ ἀντὶ τοῦ εἴ τι ἡ νὺξ ἀγαθὸν καταλείπει τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται, βούλεται δὲ λέγειν ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γάρ τι ἡ νὺξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβὲς μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσαι τοῦτο μεθ᾽ ἡμέραν ἀνήρπασται.

200 τόν ἀντὶ τοῦ ὅν· τὸν μαραντικὸν Ἄρεα κεραύνωσον, ὦ Ζεῦ.

203 Λύκει᾽ ἄναξ βουλοίμην δὲ καὶ τὰ σὰ βέλη, ὦ Ἄπολλον, τὰ ἀδάμαστα καταμερίζεσθαι εἰς αὐτὸν καὶ τὰς λαμπάδας Ἀρτέμιδος.

205 ἐνδατεῖσθαι ἐν μερισμῷ δίδοσθαι καὶ διατρίβειν· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων.

209 τὸν χρυσομίτραν τὸν Θηβαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς Βάκχαις συνοικοῦντα.

212 μονόστολον γράφε ὁμόστολον.

215 ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἀπότιμον θεὸν λέγει τὸν λοιμὸν τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν· θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους, ὁ δὲ φθείρει καὶ ἀπόλλυσιν.

216 αἰτεῖς, ὧν δὲ αἰτεῖς ἀλκὴν λάβοις κἀνακούφισιν τῶν κακῶν ἐὰν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔπη δέχεσθαι ἃ δὴ ἔπη ἐξερῶ ξένος ὢν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ λόγου οἷον οὐκ ἀκηκοὼς πρότερον περὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου οὐδὲ μὴν καθ’ ὃν χρόνον ἐπράχθη ὁ φόνος παρών.

ἃ δ’ αἰτεῖς ὧν δ’ αἰτεῖς.

217 ὑπηρετεῖν ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν.

219 τοῦ λόγου τοῦ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

220 τοῦ πραχθέντος τοῦ φόνου.

οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον οὐ γὰρ ἄν, φησί, τοσούτου ὄντος τοῦ χρόνου τοῦ μεταξὺ ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα εἰ μὴ ᾔδειν καταληψόμενος· ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑποβάλλει ὅτι δύναται ἀνευρεῖν τὸν φονέα ἵνα προθυμότερον συλλάβωνται αὐτῷ.

221 σύμβολον τῆς γνώσεως.

222 νῦν δ’, ὕστερος γάρ μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τὰ μετοίκια ἀντὶ πεπολιτογράφημαι καὶ ἄρτι ἀστὸς ἐνομίσθην ξένος ὢν καὶ ἐβασίλευσα. ἄλλως: νῦν δὲ εἰς ἀστοὺς τελῶ· δοκῶν γὰρ εἶναι ξένος τῆς βασιλείας τετύχηκα· ἐπεὶ οὖν, φησί, συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν ταῦτα ὑμῖν προφωνῶ· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

226 πάντα τὰ πραχθέντα.

227 κεἰ μὲν φοβεῖται καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη ὁ πράξας καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ᾽ αὑτοῦ τὸν φόβον ὑπεξελὼν λεγέτω· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάξεται· εἰ δὲ ξένον τις οἶδεν τὸν φονέα μηνυσάτω καὶ εὐθὺς μὲν παρέξω κέρδος καὶ εἰς ἀεὶ χάριν ἕξω· πανταχόθεν οὖν προτρέπεται τοὺς μηνύοντας.

236 τὸν ἄνδρ᾽ ἀπαυδῶ πολὺν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν· πρότερον δὲ τὰ φιλάνθρωπα εἰρηκὼς τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκληρότερα· ἃ ᾽κ τῶνδε δὲ οἷον ἀπ᾽ αὐτῶν ἀναγκασθεὶς τῶν πραγμάτων.

244 δαίμονι τῷ ταῦτα μαντευσαμένῳ Ἀπόλλωνι.

246 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ᾽ καταρῶμαι δὲ τὸν φονέα.

248 ἄμοιρον ἤτοι κακόμοιρον ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα ἀλλ᾽ ἄταφον ἐκβληθῆναι.

251 ἀγνοῶν ἐπαρᾶται ἑαυτῷ εἰ σύνοιδε τὸν φονέα διὸ καὶ περιπαθέστερος γίνεται ὁ λόγος.

253 τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

255 οὐδ᾽ εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον καὶ οἱονεὶ πολυπραγμονούμενον ὑμᾶς ἔδει κινουμένους οἴκοθεν καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν πρᾶξιν ἀναζητεῖν.

μὴ θεήλατον οἷον χωρὶς τῆς βοηθείας.

261 κοινά ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν οἷον καὶ ἡμῖν ἂν ἐγένετο εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαΐῳ γενόμενα.

262 ᾽δυστύχησεν ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι.

264 αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχονται μὲν τοῦ σεμνοῦ κινητικαὶ δέ εἰσι τοῦ θεάτρου· αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης, ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μόνον αὐτῶν ἅπτεται πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θέατρον.

269 τοῖς μὴ δρῶσιν τοῖς μὴ δεικνύουσί μοι τὸν φονέα.

270 ἄροτον τουτέστι καρπόν.

276 οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος καὶ τὰς αὐτὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος μήτε δρᾶσαι τὸν φόνον μήτε τοὺς δράσαντας ἐπίστασθαι.

278 τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν ἀπορῶν ὁ χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.

280 δίκαι᾽ ἔλεξας τοῦτό φησιν ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεοῦ καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι ὅπερ ὑπόψυχρον.

284 ἄνακτ᾽ ἄνακτι ἀποκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς θεὸν καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μαντικήν, τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν ᾧ καὶ τὸν θεὸν καὶ τὰ αὐτὰ ὁρᾶν ἐκείνῳ φησίν.

287 ἀλλ᾽ οὐκ ἐν ἀργοῖς κἀνταῦθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἤθους διετήρησεν· τὸ μὲν οὖν διπλοῦς πομποὺς τῆς σπουδῆς ἐστι τεκμήριον τὸ δὲ Κρέοντος εἰπόντος πιθανὸν εἰς τὰ ἑξῆς ἵνα ἡ ὑπόνοια αὐτοῦ πίστιν ἔχοι, τὸ πεπεισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύεσθαι κατὰ τοῦ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆς.

290 κωφὰ ψυχρὰ καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντα, τὰ ψιθυριζόμενα.

296 ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς οὐδὲ τὸν λόγον.

297 καὶ ταῦτα εἰς σύστασιν τῶν προσώπων ἵνα μηδὲν ὕστερον δυνηθείη ἀρνήσασθαι.

300 ὦ πάντα νωμῶν ἀντὶ τοῦ κρίνων ἕκαστα καὶ ἐξετάζων· ἐπαινεῖ δὲ τὸν μάντιν πάντων αὐτῷ περιτιθεὶς ἐμπειρίαν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων τοὺς ἐκείνου λόγους οὐκ ἀναμένων ὅπερ δηλωτικόν ἐστι τῆς σπουδῆς.

301 χθονοστιβῆ τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

312 ὅρα τὸ τοῦ κηδεμόνος ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἔταξεν ὅπως ἀφέλοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξουσίας.

314 ἄνδρα δ᾽ ὠφελεῖν ἀφ᾽ ὧν παιδευτικὸς ὁ λόγος, ἔδει ἅπαντας ἀφ᾽ ὧν δύναιντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας.

316 ὡς δεινόν, φησί, τὸ φρονεῖν ὅταν τὸ φρονούμενον τῷ φρονοῦντι μὴ λυσιτελῇ· σχετλιάζει δὲ μὴ βουλόμενος εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ Οἰδίποδος· διαλελυμένως δὲ εἶπεν τέλη λύῃ ἀντὶ λυσιτελεῖν.

317 ταῦτα τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι ἀναγκασθήσομαι λέγειν ἃ μὴ βούλομαι, τὸ ἐξελέγχειν Οἰδίποδα· ταῦτα εἰδὼς διώλεσα αὐτά· οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἠρχόμην.

319 ἄθυμος λελυπημένος.

321 ἐάν με ἀπελθεῖν ἐάσῃς.

323 ἀποστερῶν φάτιν μὴ λέγων τὸν χρησμόν.

324 ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημα οὐ γὰρ σύμφορός σοι οὐδὲ κατὰ καιρὸν ἡ ζήτησις γίνεται· ἵνα οὖν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθήσῃ σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ λόγον ἐλλιπές ἐστι τὸ δὲ κατὰ διάνοιαν πλῆρες, ὃ δὲ βούλεται λέγειν, ὁρῶ τὸ σὸν φώνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξιόν· κἀγὼ οὖν φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφιέναι φυλάσσομαι.

ἰὸν ἐρχόμενον.

326 μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν ὑποβαλόντος τοῦ Τειρεσίου ἀρχὴν ὅτι ἐπίσταται ὁ χορὸς καταλιπαρεῖ εἰπεῖν εἶτα ἀρνουμένου ἐξάγεται εἰς λοιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπους ὅθεν παροξυνθεὶς λέγει· ἔχει οὖν τὰ τῆς διαθέσεως ἄριστα.

328 ἐγὼ δ᾽ οὐ μή ποτε τἄμ᾽ ὡς ἂν εἴπω οὐκ ἐκφανῶ τὰ ἐμὰ ἔπη ἵνα μὴ τὰ σὰ εἴπω κακά· ἤδη δὲ τρανότερόν φησιν ὅτι τὰ αὐτοῦ κακὰ ἀποκρύπτεται.

332 ἐγώ τ᾽ ἐμαυτὸν οὔτε σ᾽ ἀλγύνω ἑαυτὸν ἀλγύνειν ἔφη ἴσως ἐπιστάμενος ὅτι κακῶς ἀκούσεται ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀπιστούμενος, τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρύπτειν συμπεριέλαβεν ἑαυτὸν ὡς καὶ ἔμπροσθεν
τἄμ᾽ ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ᾽ ἐκφήνω κακά.

334 οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε ἐν ὑπερβατῷ ὁ λόγος, οὐ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιστε, ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ; καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ᾽ ὀργάνειας ὅ ἐστι ταράξειας καὶ εἰς ὀργὴν ἐμβάλοις· ἀπολογεῖται δὲ περὶ

τῆς ὕβρεως λέγων ὅτι καὶ πέτρου φύσιν σύ γ᾽ ὀργάνειας· ἄτεγκτος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθὴς καὶ ἀδάκρυτος· τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν· ἀτελεύτητος δὲ δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

341 αὐτὰ αὐτόματα.

344 τὸ θυμοῦ οὐκ ἔστι γενικὴ ἀλλὰ ῥῆμα προστακτικόν.

345 καὶ μὴν παρήσω γ᾽ οὐδέν ὀργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσομαι ὧν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

347 εἰργάσθαι δ᾽ ὅσον μὴ χερσί εἰργάσθαι τὰ ἄλλα τοῦ φόνου χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας· εἰ δὲ ἔβλεπες ἐκάλουν ἄν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα.

350 ἄληθες; ἐννέπω λέγω σε τῷ κηρύγματι ὑπεύθυνον εἶναι τῷ ὑπὸ σοῦ εἰρημένῳ.

352 προσαυδᾶν προσφθέγγεσθαι.

354 οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας οἴεται αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεσθαι· εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται ὡς δι᾽ ὀργὴν εἰρηκώς, εἰ δὲ ἐπιστεύθη κατ᾽ ἀρχὴν ὁ μάντις τὰ ἑξῆς τοῦ δράματος ἀνῄρητο, τὰ τοῦ ἀναγνωρισμοῦ ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

356 τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω.

357 ἡ ἀπότασις φανερῶς εἰς Κρέοντά ἐστιν.

366 εὐσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ περὶ τῆς μητρός.

368 ἴσος νῦν ἐστιν ὁ Οἰδίπους παραβαλλόμενος πρὸς Τειρεσίαν ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Κάλχαντα.

372 οὐδείς ἐστιν ὃς οὐ ταῦτά σοι ὀνειδίσει ἅπερ μοι ὠνείδισας· τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως οἷον καὶ σὲ μετ᾽ ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν· καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λεληθότως αὐτῷ μαντεύεται.

374 μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός διπλοῦν τὸ διανόημα· ἤτοι οὖν οὕτως ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς τῆς ἀορασίας τῆς διηνεκῶς κατεχούσης σε τρέφῃ ὡς μηδὲν

διαθεῖναι κακὸν τοὺς ὁρῶντας ἢ οὕτω διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεοῦσί σε πάντες· ἀπόχρη γάρ σοι καὶ τὸ τῆς πηρώσεως.

377 τάδ' ἐκπρᾶξαι ἀντὶ τοῦ τὰ κατ' ἐμὲ ἐκδικῆσαι.

ἐκπρᾶξαι μέλει λείπει ἐάν με φονεύσῃς.

378 πεποίηκε τὸν Οἰδίποδα ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρῆσθαι ἵνα ζητοῦντος αὐτοῦ ἀφορμὴν εὔλογον ἔχῃ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος.

385 ὁ πιστὸς ἐν εἰρωνείᾳ.

387 μηχανορράφον τὰ φαῦλα μηχανώμενον· μάγους δὲ ἐκάλουν τοὺς ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας ἑαυτοῖς, ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τοὺς φαρμακεῖς μάγους ἔλεγον.

388 ἀγύρτην πτωχόν, ὀχλαγωγόν.

391 ῥαψῳδός ἡ Σφὶγξ ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν· ἀνεχρόνισεν οὖν ὁ Σοφοκλῆς· κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ ἁρπακτικόν.

393 τοὐπιόντος τοῦ τυχόντος ἀντὶ τοῦ οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι· διὰ τούτων δὲ αὔξει τὸ ἴδιον κατόρθωμα μεῖζον καὶ μαντικῆς καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

398 κυρήσας ἐπιτυχών.

402 ἀγηλατήσειν ἐὰν μὲν δασέως τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάιον ἐὰν δὲ ψιλῶς ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν.

408 ἐξισωτέον λείπει ἐμοί.

409 τοῦδε τοῦ ἐξίσου λέγειν.

411 γεγράψομαι δεήσομαι· ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ ὀνόματος· τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος ἐχρήσατο, τῷ δοῦλος, τῷ δὲ εὐπρεπεστέρῳ ἐπὶ τοῦ Κρέοντος.

417 ἀμφιπλὴξ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλαύνουσα, ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρός· δεινόπους δὲ ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

420 τὸν λιμένα τίθησιν ἀεὶ ἀντὶ τόπου· τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ποῦ οὐκ ἐλεύσῃ βοῶν;

422 ὅταν καταίσθῃ ὅταν αἰσθανθῇς καὶ νοήσῃς.

428 ἐκτριβήσεται ἀντὶ διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς ἢ ἀπολεῖται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν ἢ χαλκῶν ἢ ἄλλων τοιούτων σκευῶν ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται.

434 σχολῇ ἀντὶ τοῦ βραδέως, οὐδαμῶς.

438 ἦδ᾽ ἡμέρα φύσει σε ἀντὶ οἵων εἶ γονέων δείκνυσι· διαφθερεῖ δὲ διὰ τὴν πήρωσιν καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου ἀνατροπήν.

439 αἰνικτὰ ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

440 οὐκοῦν σὺ ταῦτ᾽ ἄριστος ὥσπερ εἰρωνευόμενός φησιν, αἴνιγμά ἐστιν ὃ σὺ θᾶττον νοήσεις ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα πρῶτος ἐξεῦρες· ὃ δέχεται εἰς ἔπαινον.

442 ἡ τύχη τὸ σὲ διαγνῶναι τὸ αἴνιγμα.

443 πάνυ τοῦτο προσαγωγὸν τοῦ πλήθους.

447 ἐνταῦθα παρρησιαστικώτερον ὅλον τὸ πρᾶγμα παραινίττεται ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ στοχασαμένου, τοῦ τε τῷ δράματι συμφέροντος ὅπως μὴ ἀνακαλύπτηται ἡ ὑπόθεσις — διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησὶ — τοῦ τε τῷ προσώπῳ πρέποντος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ᾽ ὀλίγον φανησόμενα.

449 ὡς περὶ ἑτέρου λέγων αὐτὸν αἰνίττεται.

454 τῇ ξυμφορᾷ τῇ συντυχίᾳ.

455 τὸ σκῆπτρον προδεικνὺς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ εὐγενείας ὅτι ἐκ βασιλέως πτωχὸς ἐγένετο.

460 ὁμόσπορος τὴν αὐτὴν σπείρων γυναῖκα.

463 ἀκόλουθά εἰσι τὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα, νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς εὐπρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις διὸ ἀνατρέχει ἐπὶ τὸ μάντευμα τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ νοῦς, τίς ἐστιν οὗτος ὅντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτω, τίς ἐστιν οὗτος ὃν κατώπτευσεν ἡ Δελφὶς πέτρα οἷον ὁ μὴ λαθὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος;

465 ἄρρητ᾽ ἀρρήτων τῶν δεινῶν δεινότερα.

467 ἀελλοπόδων ταχέων.

472 κῆρες ἀναπλάκητοι αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι· κῆρες δὲ τοῦ τελευτήσαντος Λαΐου· ἢ οὕτως, ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν.

476 πάντα πανταχοῦ.

477 φοιτᾷ γὰρ ὑπ᾽ ἀγρίαν ὕλαν ἐκεῖνος, ὁ πεφονευκώς, πανταχοῦ κρυπτόμενος οὐ βούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι· τὸ δὲ ἐξιχνεύειν ἐπήγαγεν καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς ὡς ἐπὶ ἄγρας ταύρων τῶν ὑπὸ πάντων ζητουμένων καλῶν καὶ ὥσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖα δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτραι.

479 μελέῳ ποδὶ χηρεύων ἀντὶ μηδενὶ γιγνωσκόμενος, τῇ φυγῇ μονάζων· ὃ καὶ αὐτὸ οἰκεῖον τῇ θηριώδει διαίτῃ.

480 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων ἀντὶ φυγών· τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν οἷον τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μέχρι νῦν ὁ μηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὅτι δὲ ἡ Πυθὼν μεσόμφαλος δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τοὺς ἀετοὺς ἱστορία καὶ ὅτι χρύσεοι ἀετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται καὶ ὅτι τούτου χάριν ὁ Ζεὺς ἐκεῖσε τὸ μαντεῖον ἱδρύσατο.

481 ἀλλ᾽ οὐδὲν ἧττον τὰ μαντεύματα περιποτᾶται ζῶντα καὶ ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

483 δεινὰ μὲν οὖν, δεινά μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ Τειρεσίου· σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν τῷ δὲ ταράσσειν ἐχρήσατο ἐπεὶ ἔδοξε

δυσχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἄρχοντα.

484 οἰωνοθέτας ὁ Τειρεσίας.

485 οὔτε δοκοῦντ᾽ οὔτ᾽ ἀποφάσκονθ᾽ οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα.

489 τί γὰρ ἦ Λαβδακίδαις εἰκότως ἀποροῦσιν· ποῖον γὰρ νεῖκος γέγονε τοῖς ἀπὸ Λαβδάκου πρὸς τὸν Πολύβου; ἔτι γὰρ νομίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πολύβου.

492 πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ ποίῳ λογισμῷ ἀντὶ τοῦ τίνος πράγματος κρίσει χρησάμενος τοῖς λεγομένοις πιστεύσω κατὰ Οἰδίποδος;

495 φάτιν—Οἰδιπόδα τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος γινομένην παρὰ Τειρεσίου.

498 ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὖν Ζεύς θέλουσιν ἀνατρέψαι τὰ ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημένα καί φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ συνετοὶ καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες ὅτι δὲ οἱ μάντεις μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίστανται οὔ φημι οὐδὲ ἡ κρίσις αὕτη ἀληθής ἐστι· γένοιτο μὲν γάρ τις κατὰ σύνεσιν ἕτερος ἑτέρου προήκων οὐ μὴν αὕτη γε ἡ ἐπιστήμη ἐκ μαντικῆς ἐστιν ἀλλ᾽ ἐκ φύσεως καὶ ἐντρεχείας ἑκάστῳ πάρεστιν.

500 οὔπω πιστεύω ὅτι οἱ μάντεις πλέον ἐμοῦ φρονοῦσιν.

503 σοφίαν νῦν φησι τὸν στοχασμόν· ὃ γὰρ λέγει τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἐν τῷ στοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον παρέλθοι καὶ νικήσειεν.

505 ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ ἔγωγ᾽ ἄν, πρίν ἐγὼ δὲ οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα οὐδ᾽ ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην πρὶν ἴδοιμι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόβασιν.

507 φανερὰ γάρ ἃ μὲν ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ ἄδηλα καὶ οὐ πάντως ἀληθῆ ἃ δὲ κατώρθωσε φανερὰ ὅτε ἐπελθούσης αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς ὤφθη σοφός.

510 βασάνῳ θ᾽ ἡδύπολις κρίσει τε ἡδὺς ὤφθη τῇ πόλει· ἢ οὕτως, ἀπὸ τῆς βασάνου δὲ τῆς Σφιγγὸς ἡδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

κρίσει.

511 τῷ λείπει τὸ ἕνεκα.

512 ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατ᾽ αὐτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν καὶ ἀπολογήσασθαι βουλόμενος.

515 ἀτλητῶν μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

518 οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

523 ἐπειδὴ τὸ τοῦ χοροῦ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι διὰ τοῦτο καὶ νῦν παραμυθεῖται τὸν Κρέοντα ὅτι ἴσως κατ᾽ ὀργὴν τοῦτο εἶπεν ἐρεθισθεὶς ὑπὸ τοῦ μάντεως.

525 κατ᾽ ἐρώτησιν ὁ λόγος.

ἐφάνθη ἐρρέθη.

528 τοῦ χοροῦ οὐκ ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμῃ ταῦτα ἐλέγετο ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βουλόμενος ὁ Κρέων περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπους πυνθάνεται.

ὀρθῆς ἀληθοῦς.

529 κατηγορεῖτο κατηγόρει ὁ Οἰδίπους.

τοὐπίκλημα ἔγκλημα.

534 τοῦδε τἀνδρὸς ἀντὶ ἐμοῦ· ἢ καὶ τοῦ Λαΐου.

543 ποίησον ἀντὶ τοῦ ποιήσεις· ἔστι δὲ Ἀττικισμός.

545 σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέγειν ἐγὼ δὲ οὐ μετ᾽ εὐνοίας σοῦ ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

552 οὐκ ἐκτίσειν τὴν τιμωρίαν.

556 σεμνόμαντιν ἐν εἰρωνείᾳ· εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

557 ἔθ᾽ αὐτός ὁ αὐτός.

559 ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν εἶπεν λέγει, τί με ἐρωτᾷς; ἀγνοῶ.

566 ἔρευναν ζήτησιν, δοκιμασίαν.

572 ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμβανέν σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος οὐκ ἄν με ἔφη τοῦ Λαΐου φονέα.

580 ἆν τὸ τέλειον ἃ ἂν ἀντὶ τοῦ ἅτινα ἄν.

κομίζεται ἀντὶ τοῦ ἔχει.

597 ἐκκαλοῦσι προκαλοῦσιν.

598 ἐνταῦθ' ἀντὶ ἐμοί.

599 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμι προκατασκευάσας ὡς ἄμεινόν ἐστιν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖν τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι τοῦτο ἐπήνεγκεν· ὁ γὰρ νοῦς, ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμούμενος οὐκ ἂν γένοιτο κακὸς ὥστε ἑτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῳ ἐπιχειρῆσαι.

κεῖνα τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν καλῶν.

600 φρονῶν ἀντὶ φρονοῦντος· ἢ οὕτως, ὁ καλῶς φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο.

603 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἰών
ζήτησον, φησίν, εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιῶς ἀφῖγμαί σοι φέρων εἶτα εἰ κατεκοινώνησα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

607 διπλῇ ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ καταψηφίσομαι θάνατον.

611 ἴσον γάρ ἐστι κακὸν ἀπωθήσασθαι φίλον ἐσθλὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον.

616 σοὶ εὐλαβουμένῳ πεσεῖν καὶ ἐπιβουλευθήσεσθαι παρ' αὐτοῦ καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων ὅτι
ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς,
ὁποῖός εἰμι περὶ σέ· ὁ γὰρ ταχὺ βουλευόμενος καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην σφάλλεται πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶν ὅτι πρὸς τὰς ταχείας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

620 τὰ τοῦδε τὰ τοῦ Κρέοντος τοῦ ἐμοὶ ἐπιβουλευσαμένου.

621 τἀμὰ ἡ ἄμυνα.

625 οὕτω λέγεις ὡς μὴ πεισθησόμενός μοι ἀλλ᾽ ἀντιλέξων τῇ κελεύσει.

626 ὅσον ἦκον εἰς ἐμὲ καλῶς βουλεύομαι· ἢ οὕτω, τὸ γοῦν ἐμαυτῷ σύμφορον ποιῶ πρὸς ὅ φησιν ὁ Κρέων ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

628 μηδὲν ὧν ὑπονοεῖς.

ἀρκτέον γ᾽ ὅμως ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν.

636 ἴδια κινοῦντες κακὰ φιλονεικοῦντες.

637 οὐκ εἶ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλεύσῃ· καλῶς δὲ οὐ πυνθάνεται τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος ἐκ παντὸς ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς βουλομένη, ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.

640 δυοῖν ἀποκρίνας ἓν τῶν δύο ποιήσας.

644 ὀναίμην τοῦ βίου.

648 τούσδε τοὺς τοῦ χοροῦ.

649 οἷον μὴ τῇ ὀργῇ εἴκων ἀλλὰ τὰ δέοντα διασκεψάμενος. καλῶς τὸ θελήσας· πολλάκις γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μεταγνῶναί τις ὀφείλων αἰδούμενος ἐμμένει τοῖς ἁμαρτήμασιν.

652 ἢ τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ — ἀπελογήσατο γάρ —, νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκου αἰδέσθητι.

656 ἐναγῆ φίλον γράφε ἐναγῆ φίλων· ἐναγὲς δὲ τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν· ἅγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας ὅθεν καὶ τὸ
ἄγη μ᾽ ἔχει
καὶ
ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι·
κατ᾽ εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἄγη λέγεται καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλοῦνται· ὁ δὲ νοῦς, τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον ἐκβαλεῖν ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν· ἢ ἐναγῆ τὸν ἐνεχόμενον μύσει οὕτω,

δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων.

658 εὖ νυν ἐπίστω γίνωσκε ὅτι τούτῳ συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς· οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὄλεθρόν μοι ἐπάγεις εἰ παρόψομαι τὸν ἐπιβεβουλευκότα.

660 οὐ τὸν πάντων θεῶν ἐπὶ ὅρκον καταπέφευγεν ἐξ οὗ μάλιστα ἐδόκει πεῖσαι τὸν βασιλέα· ἥλιον δὲ ὄμνυσιν ὅτι πάντα ἑωρακὼς αὐτὸς συνῄδει τὸ πᾶν.

663 ὅτι πύματον ἀντὶ τοῦ ἔσχατος ἀπολοίμην.

666 τρύχει ψυχὰν λυπεῖ με.

669 ὁ δ' οὖν ἴτω τὸ φιλόκοινον αὐτοῦ κἀνταῦθα δείκνυσιν ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκότος ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν κἂν δέῃ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεῦσαι.

ἀναχωρησάτω.

673 στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ δῆλος εἶ ὡς ἀηδῶς εἴκων, ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα οἷον μετανοήσεις καὶ ἄδικα ἐνθυμηθήσῃ· ἔτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παρρησίᾳ ἐπιστάμενος ὡς οὐδὲν ἐσκαιώρησεν.

677 σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν οἷον ἠγνοηκότος με παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης ἦν καὶ πρῴην εἶχον περὶ ἐμέ.

678 ὡς κατέγνωκεν ὁ χορὸς τοῦ Οἰδίποδος παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.

680 πιθανῶς μετὰ τὸ διηλλάχθαι αὐτοὺς ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν, ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

681 δόκησις ἀγνὼς λόγων ὁ χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται, ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος ὅτι ἐπ' ἀδήλοις ἐγκέκληται ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδος ὅτι εἰκότως ὠργίσθη ἐπὶ τοιούτοις διαβληθείς. τὸ μὴ 'νδικον: οἷον τὸ μὴ

ἐνδίκως θρυλούμενον ὅ ἐστιν ἡ ψευδὴς διαβολὴ κἂν τὸ συνειδὸς ἐρρωμένον ᾖ.

684 ἀμφοῖν ἀπ᾽ αὐτοῖν οἷον ἀμφότεροι τῆς διαφορᾶς αἴτιοί εἰσιν;

685 ἄλις ἔμοιγ᾽, ἄλις αὔταρκές μοι φαίνεται στῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν ἀντὶ τοῦ ἱκανὰ λέλεκται καὶ αὔταρκές ἐστιν ἀναπεπαῦσθαι τὰ τοῦ λόγου ἔνθα ἔληξεν ἡ στάσις.

687 ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις; ἀγαθός τοῦτό φησιν ὁ Οἰδίπους ἀγανακτῶν, διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις καίτοι ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰοκάστῃ; διὰ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι ἀλλὰ πραΰνεις με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

689 πολλάκις, φησί, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἶπόν σοι οἷα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ᾄμνυεν.

690 ἴσθε πεφάνθαι με παραφρόνιμον ἀντὶ τοῦ παράφρονα καὶ ἀνόητον καὶ ἄπορον ἐπὶ τὰ φρόνιμα· δὶς δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν ἀντὶ μωρὸν κατὰ διάνοιαν καὶ ἄπορον.

693 εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νενόμικα· ἢ οὕτως, εἴ σε ἀποκρύπτομαι ἢ ἐκτρέπομαι καὶ οὐ συγγίνομαί σοι· ἢ οὕτως, εἰ βούλομαί σε ἐκβαλεῖν τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς εὐεργετήσαντα.

696 οὔρισας ἔστησας, ἔσῳσας.

702 λέγε εἰ σαφῆ ἐστιν ἃ μέλλεις ἐγκαλεῖν οἷον ὡμολογημένα.

710 εὖ τὸ ἅμα παρακαλοῦσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλοῦντα.

716 καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι τὸν Οἰδίποδα.

717 διέσχον διῆλθον.

733 περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν, ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως
ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον ἔνθα συμβολὰς

τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν·
τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν οὕτω

Κρίσσαν τε ζαθέην καὶ Ἀνακρίδα καὶ Πανοπῆα.

738 ἀναμιμνήσκεται ὁ Οἰδίπους καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου καὶ πρὸς τὸν Δία φησί, τί μοι ποιήσεις;

742 εὖ τὰ προφανῆ ταῦτα σημεῖα εἶπεν.

749 ὀκνῶ δέδοικα· καὶ Ὅμηρος
ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν.

756 οἰκεὺς οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὤν.

763 οἷον τὸ αἴτημα οὐχ ὑπερέβαλεν δοῦλον.

766 πάρεστιν οἷον νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

775 Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ Ἀλφειοῦ, οἱ δὲ Ἀντιοχίδα τὴν Χάλκωνος.

Δωρὶς Πελοποννησιακή.

ἠγόμην ἐτρεφόμην, ἐτύγχανον.

777 ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὀξὺ μὲν ἀκούσαντα ὡς εἴη νόθος θαυμάζειν οὐ μὴν τοσοῦτον φροντίσαι τοῦ πράγματος.

778 σπουδῆς ἀρετῆς.

780 πλαστὸς προσποιητός, ἀλλότριος, νόθος.

782 θατέρᾳ τῇ ἑτέρᾳ, τῇ ἑξῆς.

789 ἄτιμον ἀνήκουστον· περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν οὐκ εἶπεν.

791 χρείη δέοι.

792 ἄτλητον κ. έ. τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

795 χρόνον τινά, φησίν. πρὸς τοὺς ἀστέρας ἠρίθμουν τὸν χρόνον· ἢ οὕτως, ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμην· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων ὡς ἂν δι᾽ ἄστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν.

802 πωλικῆς ὑπὸ πώλων ἐζευγμένης.

806 τὸν τροχηλάτην τὸν ἔμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευόμενον.

808 ὄχου ἅρματος.

809 κέντροισι πληγαῖς· δὶς ἔπαισέ με τοῖς κέντροις οἷς ἐκέντριζε τοὺς ἵππους, οὐκ ἐπίσης δὲ καὶ παρ᾽ ἐμοῦ ἔλαβεν.

813 τοῦ ὑπ᾽ ἐμοῦ φονευθέντος εἰ ἦν τις πρὸς Λάιον συγγένεια· ἢ οὕτως, εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος ὃν ἀπέκτεινα Λάιός ἐστιν· οὔπω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστιν.

815 τοῦδέ γ᾽ ἀνδρὸς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ.

822 δι᾽ ὧνπερ δι᾽ ὧν χειρῶν.

823 ἄναγνος ἀντὶ τοῦ μιαρός.

825 ἐμβατεύειν ἐπιβαίνειν.

834 ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθύμει πρὶν ἂν τὸ ἀληθὲς καταμάθῃς.

838 φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλθόντος τοῦ ποιμένος τίνα ἕξεις γνώμην;

840 σοὶ ταὔτ᾽ σοὶ ὅμοια καὶ τὰ αὐτά.

842 αὐτὸν τὸν βοτῆρα.

846 οἰόζωνον μονόζωνον, μόνον.

849 ἐκβαλεῖν ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστρέψαι τουτέστιν οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος.

853 φανεῖ αὐτὸς ὁ θεράπων.

857 ὥστ᾽ οὐχὶ μαντείας ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας οὔτε ἐπ᾽ ἐκεῖνα τὰ ῥήματα οὔτε ταῦτα βλέψαιμι οὔτε ἑκατέροις πιστεύσαιμι ἀλλ᾽ ἀπορῶ.

863 εἴ μοι ξυνείη φέροντι εἴθε μοι συνοικοίη τὴν ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασῴζοντι οἷον εἴθε μοι συνείη εὐτυχία καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἁγνείαν φυλάττοντι· μοῖρα δὲ εὐτυχία οἷον εἰ ἀληθεύω γένοιτό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασῴζοντι· ταῦτα δέ φησι τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἐψεῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα· φέροντι οὖν τὴν εὔσεπτον ἁγνείαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται, ἔργων καὶ λόγων· τὴν περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν καὶ τῶν μαντειῶν ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς ὑγιές ἐστιν.

864 μοῖρα εὐτυχία.

866 οὐρανίαν δι' αἰθέρα ἀντὶ ἐν οὐρανῷ τεχθέντες.

867 ὧν νόμων τῶν ὀρθῶς ἐχόντων.

868 οὐδὲ ὑπὸ ἀνθρώπων εὕρηται ὁ περὶ θεῶν λόγος.

871 ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεὸς τουτέστι θεία δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἔνεστιν.

872 γηράσκει παλαιοῦται, φθείρεται.

873 ὕβρις φυτεύει τύραννον διὰ τῆς ὕβρεως φύεται καὶ ἀνανεοῦται ὁ τύραννος καὶ ὅταν, φησί, πολλὰ διαπράξηται τότε εἰς μεγάλα ἐμπίπτει διὰ τῆς ὕβρεως ἐπαρθείς· ταῦτα μέν φησι περὶ τῆς Ἰοκάστης ὅτι ἀνεπιτήδεια λέγει περὶ τῶν θείων νόμων τὸν δὲ λόγον ποιοῦσι περὶ τῆς τυραννίδος ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν· ὁ δὲ νοῦς, ὕβρις φυτεύει τύραννον ὁπόταν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην ἅ ἐστι μὴ ἐπίκαιρα μηδὲ ἑαυτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα· ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν. ὕβρις, φησί, μηδὲν καίριον διαπραττομένη εἰς δύσβατον ἀκρώρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ κατεκρήμνισεν· ἢ οὕτως, ἀπότομον ὥρουσεν εἰς ἀνάγκην, ἥλατο εἰς τοῦτο ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι ὑφ' ἑτέρων κρατηθῆναι.

878 ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὕβρεως δυσσεβοῦντος ἔσται οὕτως, οὐ βαδίζει ὀρθὴν ὁδὸν οὐδὲ χρῆται τοῖς ποσὶ δεόντως εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένου, οὐ χρῆται τοῖς αὐτοῦ ποσίν.

ἀντὶ ἀχρήστους καὶ τὰς πορείας ποιεῖται.

881 ἀξιῶ τὸν θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῇ πόλει ἐξ οὗ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.

885 δίκας ἀφόβητος τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

888 δυσπότμου χάριν χλιδᾶς ἕνεκα, φησί, τῆς ἀνοσίου τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας· ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ ταῦτα οἱ τύραννοι παραγίνονται. ὁ τοιοῦτος ἐν κακῇ εἴη μοίρᾳ ὃς μὴ ἀφέξεται τῶν ἀσέπτων ἢ ἕξεται τῶν ἀθίκτων ὅ ἐστιν ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι.

890 ἔρξεται παύσεται, ἐκτὸς ἔσται.

891 ματᾴζων ματαιοφρονῶν· ἕξεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμήσει τῶν ἀθίκτων.

892 τίς ἔτι τῶν ἀδίκων ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελαύνων; ἢ οὕτω, τίς ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράττων;

896 χορεύειν πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς.

898 οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών.

ἄθικτον καθαρόν· πιθανῶς δὲ τὸ ἐπίθετον, οὗ οὐκ ἀπέσχετο Ἰοκάστη.

899 Ἀβαὶ τόπος Λυκίας ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος.

900 Ὀλυμπίαν ἢ διὰ τῶν σημείων ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται ὡς καὶ Πίνδαρος ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων ὅτι καὶ τῶν τοιούτων ἀφέξομαι εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν.

901 εἰ μὴ ταῦτα, τὰ τῶν χρησμῶν, ἢ τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης φανερὰ καὶ κατάδηλα γένηται οὐκέτι τιμήσω θεούς.

906 φθίνοντα γάρ ἀντὶ τοῦ παλαιά, παρεληλυθότα. γράφε φθίνων ἵν' ᾖ μὴ λάθοι σε ὁ Λάιος φθίνων ἀλλὰ δείξαις αὐτοῦ τὸν θάνατον· τὰ γὰρ περὶ Λαΐου μαντεύματα ἐκβάλλουσιν καὶ οὐ παραδέχονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα ὡς ἀληθῆ· τὸ δὲ ἐξαιροῦσιν ἀντὶ τοῦ ἀφανίζουσιν· τὰ γὰρ ἐπὶ

Λαΐῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης καὶ παραγράφεται καὶ ψευδῆ νομίζεται.

911 ἄνακτάς φησι τοὺς τοῦ χοροῦ οἷον βασιλικοὺς καὶ ἐντίμους.

914 ὑψοῦ γὰρ αἴρει ἀντὶ μετεωρίζεται τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερβαλλόντως ἄχθεται πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀνῃρημένου, τὴν προσδοκωμένην φυγήν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναστρέψαι πρὸς τοὺς οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν.

915 οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους οὐχ ὡς συνετὸς ἀνὴρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γιγνώσκει· εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαΐῳ χρησμὸς ἠκύρωται δῆλον ὅτι καὶ ἃ νῦν ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας ψευδῆ ἐστιν.

917 ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος μόνοις προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλουσιν, τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχεται.

919 πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται· καὶ Καλλίμαχος
ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου
καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος·
ἄγχιστος οὖν καθὸ οὐ πόρρω τῆς Ἀττικῆς αἱ Θῆβαι· ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμον ἦν γυμνάσιον Λυκείου Ἀπόλλωνος· νῦν οὖν οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις ἢ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθήναις τιμώμενον.

ἄγχιστος πρὸ τῶν θυρῶν γὰρ ἵδρυτο.

924 ἄγγελος θεράπων Πολύβου.

ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου ἀπαγγέλλων τὸν θάνατον Πολύβου καὶ ἀντ' αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδίποδα αἱρεῖσθαι· οὗτος δέ ἐστιν ὁ ἐκτεθέντα τὸν Οἰδίποδα εὑρὼν καὶ δοὺς Πολύβῳ.

928 κἀνταῦθα ἔθηκεν τὸ ἀμφίβολον ὃ τέρπει τὸν ἀκροατήν.

930 τοῦτο πρὸς τὸ
γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων·

τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ὅμηρός φησι καὶ δόμος ἡμιτελής.

937 ἥδοιο μέν διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν καὶ ἑτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβέσθαι ἡσθήσεσθαί φησιν αὐτὴν ἀσχάλλειν δὲ διὰ τὸ ἀπιέναι Οἰδίπουν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

938 διπλῆν τοῦ τε ἥδεσθαι καὶ τοῦ ἀσχάλλειν.

939 τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἡδέα πρῶτον ἀπαγγέλλει πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου.

940 τῆς Ἰσθμίας τῆς Κορινθίας· ἐκεῖσε γὰρ ὁ Ἰσθμός.

943 ἀσμένως ἀκήκοε τῆς τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἵνα πάλιν ἀνατρέψῃ τὰ μαντεύματα· οἶδεν γὰρ τὸν Οἰδίποδα τοῦτο δεδοικότα.

945 θεραπαινίδι κελεύει.

946 παιδευτικόν τι ἔγκειται τῷ δράματι ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θείων· οἱ γὰρ τοιαῦτα φθεγξάμενοι μετ᾽ ὀλίγον φανήσονται οἷοί εἰσιν.

947 ἵν᾽ ἐστὲ ὅπου ἐστέ.

952 σκόπει δοκίμαζε.

957 σημήνας γράφε σημάντωρ.

958 ἠθικῶς φησιν ὁ ἄγγελος οὐχ ὡς ἀπὸ τούτων θέλων ἄρξασθαι ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἡδέων.

960 νόσου ξυναλλαγῇ κοινωνίᾳ νόσου ἀντὶ ὑπὸ νόσου.

961 ἡ τυχοῦσα πρόφασις ἐξαρκεῖ ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξενεγκεῖν τοῦ βίου.

εὐνάζει κατακοιμίζει.

963 τοῦτο ὁ ἄγγελός φησιν ὡς παραμυθούμενος ὅτι μακραίων ἀπέθανεν καὶ οὐ δεῖ ἐπ᾽ αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

966 ὧν ὑφηγητῶν ὑφ᾽ ὧν μαντείαν δεχόμενος, τῶν ὀρνεοσκόπων καὶ μάντεων.

968 κεύθει ἀντὶ κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ
μητρὸς δ᾽ ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότων.

ἐγὼ δ᾽ ὅδ᾽ ἐνθάδε ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ὢν οὐκ ἔλαβον δόρυ ἵνα αὐτὸν ἀποκτείνω εἰ μή τις εἴποι ὅτι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν πόθον ἀπέθανεν.

970 οὕτω δ᾽ ἂν θανὼν εἴη ᾽ξ ἐμοῦ τοῦτο ὡς ἐπιμωκώμενός φησι, δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἑξῆς· ὁ γὰρ Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα, φησί, παραλαβὼν μηδενὸς ἄξια κεῖται παρὰ τῷ Ἅιδῃ.

976 περὶ τοῦ λείποντος εὐλαβεῖται, τοῦ μιχθῆναι τῇ μητρί.

λέχος λέκτρον.

977 ᾧ τὰ τῆς τύχης ᾧ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατούσης.

978 πρόνοια πρόγνωσις.

979 καλὸν τὸ ζῆν ἀφελῶς.

986 ὀκνεῖν φοβεῖσθαι.

987 ὄψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποβήσεσθαι ἡ πατρὸς τελευτή.

1005 τοῦτ᾽ διὰ τοῦτο.

1006 πρὸς δόμους εἰς Κόρινθον.

1008 καλῶς ἀντὶ περιφανῶς.

1014 ἆρ᾽ οἶσθα ὅτι ἀδίκως εὐλαβῇ;

1015 γεννητῶν τῶν γεγεννηκότων.

1016 ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.

ὅθ᾽ ὅτι.

1019 τῷ μηδενὶ τῷ ἠλλοτριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ· ἔτι γὰρ Πολύβου νομίζει ἑαυτόν.

1020 ὥσπερ οὐ γέγονας ἐξ ἐμοῦ οὕτως οὐδὲ ἐκ Πολύβου.

1023 ἴδιον τῶν ἐν παραδόξοις ἀκούσμασι τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπερωτᾶν.

κἆθ' εἶτα.

1025 ἐμπολήσας ἀγοράσας· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ εὑρών.

1029 κἀπὶ θητείᾳ πλάνης μίσθιος καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης· ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

1031 εἰπόντος τοῦ γέροντος ὅτι σωτήρ σοι γέγονα ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων ἀναπυνθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν λαμβάνει ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν ὅπερ ἐπιγινώσκει ἡ Ἰοκάστη.

1035 ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

1037 ὑπὸ μητρὸς ὠνομάσθην ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς Οἰδίπους; ἢ πρὸς θεῶν τίνος εἰμὶ μητρὸς ἢ ποίου πατρός;

1046 εἰδεῖτ' ἂν ἀντὶ τοῦ εἰδείητε ἄν.

1050 σημήναθ' εἴπατε.

1051 ἐστοχάζετο ὁ χορὸς ἐκεῖνον εἶναι τὸν τὴν ἔκθεσιν ποιησάμενον τοῦ παιδίου διὰ τὸ ἤδη εὐνοϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ παραστῆσαι τῷ οἴκῳ.

1053 οὐχ ἥκιστα ἀντὶ τοῦ πάνυ· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι· μάλιστ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη.

1056 τί δ' ὄντιν' εἶπε; συνίησιν ἤδη τὸ πᾶν ἡ Ἰοκάστη καὶ θέλει ἑαυτὴν διαχειρίσασθαι πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τὰ κακά, τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τοῦ ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

1062 οἴεται τὴν Ἰοκάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

Ἰκ τρίτης τρίτον πεπραμένης καὶ αὐτὸς τρίπρατος.

1070 χαίρειν τρυφᾶν καὶ ἐναβρύνεσθαι.

1071 ἐννοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως αὐτὴ μὲν ἀπήλλακται ὁ δὲ Οἰδίπους περιλέλειπται· τὸ γὰρ αὐτοῦ πρόσωπόν ἐστι τὸ περιπαθὲς περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τοῦ δράματος.

1073 Οἰδίπους ἀντὶ τοῦ ὦ Οἰδίπου· ἔστι δὲ Ἀττικόν.

1075 ἀναρρήξῃ ἐργάσηται.

1080 ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδοὺς ἀτιμίαν ἐκφεύξομαι.

1082 τῆς τῆς τύχης.

1084 καὶ τοιοῦτος πεφυκὼς οὐκ ὀκνήσω τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

1086 ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπό τινος τῶν ὀρείων νυμφῶν· ποιοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα καί φασιν, οὐκ ἔσῃ εἰς τὴν αὔριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος.

1087 κατὰ γνώμην ἵδρις ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην ὅ ἐστι συνετός.

1092 αὔξειν μεγαλύνειν, λέγειν.

1093 χορεύεσθαι ἀντὶ ὑμνεῖσθαι.

1094 ὥσπερ τὰ θυμήρη παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν· ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς τὸν ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίποδος γίνεσθαι.

1096 ἀναγκαίως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτείνει διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρησμῶν.

1098 ἆρά τις προσπελασθεῖσα τοῦ Πανὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος θυγάτηρ; καὶ γὰρ οὗτος νόμιος.

1103 πλάκες αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνατάσεις τῶν ὀρῶν· ἀγρόνομοι δὲ ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται ὅ ἐστι τὰ μὴ ἥμερα θηρία.

1104 εἴτε ὁ Ἑρμῆς εἴτε ὁ Διόνυσος ἀπό τινος νύμφης γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων ὁ Ἑρμῆς· νόμιος γάρ.

1110 μὴ συναλλάξαντα μὴ κοινωνήσαντα τουτέστι μὴ συντυχόντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐλθόντα· θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον ὃν μετεπέμψατο στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρως καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ χορῷ ἀνατίθησιν.

1113 τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος τῷ Κορινθίῳ ὁμῆλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

1115 τῇ δ’ ἐπιστήμῃ τῇ γνώσει ὑπερβάλλοις ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.

1116 ἰδὼν ἀντὶ τοῦ ἐγνωκώς.

1127 ἀντὶ τοῦ ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.

1128 τῇδέ που μαθὼν ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ μαθών.

1135 διπλοῖσι ποιμνίοις δύο ἀγέλαις.

1136 συνήμην, φησί, τούτῳ ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον· καὶ οὗτοι ἂν εἶεν οἱ τρεῖς χρόνοι· ἐμμήνους δὲ τοὺς ἐν μησὶν ὁριζομένους, οὐκ ἐνιαυτοῖς.

1137 ἀρκτοῦρον τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν ποιούμενον· ποιεῖ δὲ ταύτην ἡλίου ὄντος παρθένῳ.

1141 συγκατατίθεται ὁ γέρων· ἔδει γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογῆσαι εἶτα ἐπάγει τὰ συνεκτικώτατα ἵνα μὴ ᾖ ἔξαρνος.

1144 ἱστορεῖς ἐρωτᾷς, ζητεῖς.

1146 αἰσθηθεὶς ὁ γέρων τοῦ παντὸς ἀρνήσασθαι βούλεται οὐχ ὡς εἰδὼς καὶ ἀποκρυπτόμενος.

1155 ἀντὶ τοῦ; ἀντὶ τίνος;

τί προσχρῄζων μαθεῖν; λείπει ταῦτά με διατίθης.

1156 τοῦτο πάλιν οὐχ ὡς εἰδὼς ὅτι αὐτὸς εἴη ὁ ἐκτεθειμένος ἀλλ’ ὅτι διὰ τὴν ἔκθεσιν ταῦτα πάσχει.

1158 εἰς τόδ᾽ εἰς τὸ ἀποθανεῖν μὴ λέγων τὸ ἀληθές.

1160 ἐς τριβὰς εἰς βραδυτῆτα καὶ διατριβὰς καὶ ἀναβολάς.

1166 εἰ δευτέραν ἀναμείνῃς ἐξέτασιν.

1174 ἀναλώσαιμι ἀπολέσαιμι.

1175 τεκοῦσα τλήμων; κατ᾽ ἐρώτησιν.

1176 τοὺς τεκόντας κατὰ σύλληψιν· οὐ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.

1177 παρατηρητέον ὅτι τὸν γέροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρῖναι τὸν φόνον τοῦ Λαΐου καὶ προβληθέντος ἑτέρου τινὸς ἐπὶ τὸ ἀναγκαιότερον τρέπεται.

1182 ἐξήκοι ἀποβαίη.

1183 εὖ πεπλαγίασται ὁ λόγος ὡς τὴν πήρωσιν αἰνιττομένου ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος· ἀπορήσας γὰρ ξίφους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1186 καὶ ἐν Αἴαντι
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἴδωλ᾽ ὅσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν·
καὶ Πίνδαρος
τί δέ τις; τί δ᾽ οὔτις; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωποι.

1188 ἐναριθμῶ ἐξαριθμοῦμαι ἵν᾽ ᾖ ῥῆμα πρώτου προσώπου καὶ οὐ δοτικὴ ἀρσενικοῦ.

1191 ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι, κατὰ ἀλήθειαν δὲ τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐκ ἔστιν· τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

1192 ἀποκλῖναι πεσεῖν ἢ ἀποβαλεῖν.

1193 τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1196 τοξεύσας ἐπιτυχών, εὐτυχήσας.

1198 τὰν γαμψώνυχα παρθένον τὴν Σφίγγα.

1200 θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς γινομένων· πύργος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ ἀπαλέξησις γέγονεν.

1204 ἀκούειν εἰς τὸ ἀκούειν.

1206 συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.

1208 ᾧ ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα· ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη ἣν λέγει λιμένα· θαλαμηπόλῳ δὲ νυμφίῳ.

1211 ἄλοκες ἀντὶ τοῦ αὔλακες, αἱ κοῖται, αἱ σποραί, οἱ γάμοι.

πῶς, φησί, φωνὴν οὐκ ἔρρηξαν;

1218 περίαλλ᾽ περιάλλως.

1221 ἀνέπνευσα διὰ σὲ καὶ νῦν κατέμυσα τὸ ὄμμα ἐξ οὗ δηλοῖ καὶ ἐπήρθημεν περισῳθέντες καὶ νῦν δυστυχοῦντί σοι συνδυστυχοῦμεν.

1223 ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ἀγχόνῃ ἐτελεύτησεν ἡ Ἰοκάστη καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1225 ἀρεῖσθε λήψεσθε.

ἐγγενῶς γνησίως.

1231 ἑκουσίως γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσεν καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήγξατο· μάλιστα, φησί, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐπισπαστὰ καὶ αὐτάγρετα γινόμενα.

1241 τὸ ἐξῆς, ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω ἐπιρρήξασα τὰς πύλας τουτέστι κλείσασα·
Ὅμηρος
τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσεσκον Ἀχαιοὶ
τρεῖς δ᾽ ἀναοίγεσκον·
καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει· δι᾽ αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.

1247 τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ κ. ἑ. τὴν δὲ γυναῖκα λίποι τοῖς ἑαυτοῦ τουτέστι τῷ υἱῷ γυναῖκα παιδοποιόν.

1254 περιπολοῦντ᾽ περιερχόμενον ὥσπερ ἐμμανῆ.

1262 ἀνέτρεψε τὰς θύρας καὶ κατέβαλεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1264 ἐώρα λέγεται κρέμασις, ὕψωσις, μέταρσις.

1266 ἀρτάνην δεσμόν.

τὴν ἀναρτητικήν· κυρίως δὲ ἀρτάνη λέγεται ἡ ἐκ τῶν καλῳδίων ἀγχόνη.

1273 τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν· οὐχ ὁρῶντες γὰρ πολλάκις συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἠβούλοντο, οὐχ ὁρῶσι δὲ ὧν δέονται· ἐν σκότῳ οὖν ἔσται καὶ ἀγνωσίᾳ.

1275 ἐφυμνῶν ἀνοιμώζων.

1276 ἤρασσ᾽ ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπαιεν.

1286 ἐν τίνι σχολῇ οἷον ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1287 πιθανὴ ἡ αἰτία τοῦ ἐξιέναι αὐτὸν ἵνα, φησί, δείξῃ τοῖς πολίταις ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσατο ἐπὶ ἀκουσίοις παθήμασι καὶ ὡς μέλλων ἑκοντὶ ἐξιέναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀρὰς ἃς ἔφθασεν ἐπαρασάμενος.

1297 ἴσως οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἰδόντες ἀπεστράφησαν μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.

1308 ποῦ εἰμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἡ φθογγή μου φέρεται; τίνος ἀκούω; ποῦ ἐστιν ἡ φθογγὴ ἥτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἧς φερομένης ἀκούω; ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ ἀπέπτη μου καὶ ἡ φωνή.

1311 ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον καὶ ἁλλομένων.

1313 ἀπότροπον ὃ ἄν τις ἀποτρέψαιτο.

1314 ἄφατον ἀφάτως ἐπεληλυθός.

1316 δυσούριστον ὄρον μὴ ἔχον ἀλλ᾽ ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον· ἀδάμαστον δὲ ἀνίατον, ὃ οὐδεὶς δαμάσαι δυνήσεται ἢ σκληρὸν καὶ τραχὺ ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντος.

1317 οἷον ὁμοῦ με εἰσέδυ ἥ τε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.

1318 εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη ἐπεὶ νεωστὶ τοῖς κέντροις ἐπεπήρωτο.

1322 ἐμὸς ἐπίπολος γράφεται καὶ ἐμοῖς ἐπὶ πόνοις.

ἐπίπολος ἔτι μόνιμος περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἔτι· νῦν δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ χοροῦ γνωρίζει ἴσως διὰ τὸ τεταράχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ προσφάτῳ κακῷ.

1328 ἐπῆρε ἔπεισε· καὶ Εὐριπίδης
ὅστις μ᾽ ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον.

1347 δείλαιε τῆς συνέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν· χαλεπὸν γὰρ συνετῷ ἀνθρώπῳ τὰ τοιαῦτα συνενεχθῆναι.

1349 ἀπόλοιτο, φησίν, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβεν καὶ διέσῳσέ με.

1350 ἐπὶ ποδίας ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένῃ.

1353 εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος ἀντὶ τοῦ μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἐν τῷ διασῷσαί με.

1354 θανὼν ἀντὶ θανόντος· ἢ τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἤμην.

1362 ἐξ ὧν ἐτέχθην ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα.

1364 εἴ τι κακοῦ κάκιον τοῦτ᾽ ἔλαχεν Οἰδίπους.

1369 τάδ᾽ τὰ τῆς τυφλώσεως.

1370 φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖναι ὅπως ἂν τοῖς γονεῦσι καθ᾽ Ἅιδου μὴ συντυγχάνῃ ὁρῶν· εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχρόν.

1374 ἀγχόνης ἐπικρατέστερα, ἅπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ· διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται ὅτι μεῖζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας.

1375 ἀλλ᾽ ἡ τέκνων ἐν ἐρωτήσει.

1384 κηλῖδα ὄνειδος καὶ συμφοράν.

1396 κάλλος κακῶν ὡς εἰ ἔλεγεν τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

ὕπουλον ὕποπτον.

1400 τοὐμὸν αἷμα τὸ τοῦ πατρός φησιν.

1401 ὅτι γράφε ὅταν.

1406 ἐμφύλιον συγγενικόν.

1409 γνώμη.

1413 ἴτ᾽ πορεύεσθε.

1416 ὧν ἐπαιτεῖς ὧν χρείαν ἔχεις εἰς βοήθειαν.

1425 γένεθλα τὰ τέκνα.

1434 ὑπὲρ σοῦ καὶ οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ λέξω.

1442 ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν ὅτι δεῖ ῥίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας ὁ δὲ Κρέων ἐπανερέσθαι φησὶ δεῖν ὅτι καὶ Λαΐου παῖς καὶ βασιλεὺς τυγχάνει.

ἡ χρεία ἡ κατέχουσα ἡμᾶς, φησί, ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1445 ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεοῦ ἀπέλθῃς.

1453 κύριον ἴδιον· ἢ ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον.

1454 ἵνα δόξω νῦν ἀναιρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει καὶ νῦν τῷ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

1463 αἶν δυϊκόν ἐστι, τῶν κορῶν.

1465 μετειχέτην ἀντὶ ἐμοί.

1471 αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν.

1472 τοῖν μοι φίλοιν ἀντὶ τῶν ἐμῶν θυγατέρων· δέον δὲ εἰπεῖν δακρυρροούσαιν ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν· ἔστι δὲ Ἀττικώτερον ὡς τὸ μὰ τὼ θεὼ καὶ τὼ χεῖρε.

1482 αἴτινες χεῖρες τὰ πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὦδ’ ὁρᾶν προὐξένησαν.

1483 προὐξένησαν περιεποίησαν.

1488 πῶς ὑμῖν βιῶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη· ἢ ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς μετὰ ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνδρῶν.

1493 παραρρίψει συζεύξει.

1498 κἀκ τῶν ἴσων ἐκ τῆς ἀρούρης τῆς αὐτῆς.

1500 ὀνειδιεῖσθε ὑβρισθήσεσθε.

1508 τηλικάσδ’ ἀντὶ τοῦ μικράς.

1513 οὗ καιρὸς καθ’ Ἅιδου.

1521 ἀφοῦ ἀφίστασο· τῇ προσῳδίᾳ δὲ ὡς ἀφαιροῦ.

1523 ὅσα νενίκηκας οὐ συνήνεγκέ σοι· καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δρᾶμα· τὰ γὰρ ἑξῆς ἀνοίκεια γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος.

1525 ᾖδει ἔγνω.

κράτιστος μέγιστος.

1529 μηδέν’ ὀλβίζειν πρὶν ἂν γράφε πάντα προσδοκᾶν ἕως ἄν.
Σοφοκλέους. Οἰδίπους. τύραννος.